

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592881600/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

jeg nu engang var i Udlandet, at de ogsaa gjorde en Udenlandsreise, f. Ex. til Rom og Neapel og maaskee Ægypten; saa kunde vi følges ad og vende hjem til Danmark sammen.

Endelig skrev jeg et kort Brev til Wien, hvori jeg anmeldte for vedkommende Autoritet, at da jeg nu ikke længer behøvede Bibliotheket, takkede jeg for den Velvillie, der var bleven tilstaaet mig, gjorde Afkald paa enhver videre Gunst og betragtede mig løst fra ethvert Ansvar, som var forbundet med mit Ophold paa Slottet.

Da dette var skrevet, gik jeg ud for at tage Afsked med Luften og Jorden og Menneskene paa dette Sted, uden noiagtig at vide, hvor jeg først vilde hen.

En af Steyermarkerne kom mig imøde og sagde, at der var kommet en Trop Friskarer til Landsbyen, og at Slottet upaarvivelig denne Nat vilde blive taget og plyndret.

Jeg kunde ikke sige til den gamle Soldat, at jeg nu vilde reise, og det stillede sig ogsaa i samme Øieblik klart for mig, at naar jeg ved at boe paa Slottet og spise dets Herres Brød havde paataget mig et Ansvar, saa var jeg ikke løst derfra i samme Øieblik, som jeg skrev et Brev, hvori jeg lagde Ansvaret fra mig. En Time tidligere vilde maaskee den Tanke have forekommet mig gyldig, at jeg var en civil Person, der ikke behøvede at udsætte mig for Fare; men nu, nu laa min Fader som Riddersmand i sin Grav, jeg havde arvet ikke blot et Gods, men en Familieære trods den bedste Adelsmands, jeg var gaaet ud af mit Værelse saa stolt som en Keiser – skulde jeg nu krybe i Skjul for Fare og fremtidig slæbe mig gennem Verden med Bevidstheden derom som en personlig Ydmygelse? Jeg saae omkring mig, og hvad jeg hidtil havde gaaet og drømt om Skandser og Forsvar, hvad der havde været en Phantasi, som en lykkeligere, friere Mand kunde udrette, det blev nu en Virkelighed, jeg selv kunde magte.

Jeg kaldte Karlene sammen og spurgte dem, om de havde Lyst til at forsvare Slottet, indtil der kom Undsætning, eller indtil de ikke kunde mere, og de svarede med et Hurra. Saa oplæste jeg det Brev for dem, hvori det af det keiserlig-kongelige Hofcancelli var blevet mig paalagt under mit Ophold at føre Tilsyn med Bibliotheket, og tog i Henhold dertil Befalingen over dem i deres Keisers Navn. Tre Gange »Hoch« for Keiseren, og saa gik vi til Arbeidet. Opkjørselen til Slottet var fra Sydvest, og ved en Bøining mod Vest var Broen over Bjergstrømmen. Denne Bro var for massiv til, at jeg kunde sprænge

den, og jeg valgte derfor et Sted paa Opkjørselen, hvorfra jeg i 200 Alens Afstand kunde beherske Broen. Her lod jeg trække en Grav tversover Veien, og af det indvundne Grus dannedes et Brystværn med et Skydeskaar. Da Fruentimmerne paa Slottet hørte, at vi vilde forsvare os, kom de ilønde til og tilbød at arbejde. Eftersom vi formodet den stenede Grund manglede Jord, lod jeg dem fylde alle Slottets Sække med Sand og med Jord fra Haven; og dannede deraf paa Veiens høire Side en høj Dækning for det Tilfælde, at Fjenden besatte Vinbjerget, der dominerede os. Tilvenstre laa Egnen dybt nede under os. Den ene Kanon fra Museet lod jeg bringe ned til os, og da vi ikke havde Kartetscher, lod jeg i Hast forfærdige Poser fylde med Knapper og Smaasteen. Ved det ene af Bibliotheksvinduerne, der vendte mod Vinbjerget nordligt for os, lod jeg Jernstængerne bryde fra og anbragte inde i Stuen den anden Kanon. Til den havde jeg sex Kugler, og med Krudt vare vi temmelig vel forsynede. Foruden Alt dette havde hver af Steyermarkerne sin Riffel, og da jeg endelig efter nogle Timers anstrengt Arbeide oversaae det Hele og i den ensomme Egn fornemte mig selv ligesom Chef paa et Skib, der ude paa Oceanet ventede Fjenden, som Herre over Liv og Død i en ærlig Sag, saa havde jeg den særegne, dybe Tilfredsstillelse, som kun den kan føle, der endelig engang i sit Liv føler sig stillet overfor en Opgave, som Natur og Drift kaldte ham til. Det var tillige saa besynderligt, at netop som jeg havde faaet vor Gaard igjen, skulde Ritmesteren leve op i mig, og flere Gange var det, som om jeg med mit indre Øie saa hans Ansigt og saa ham smile.

Kl. 7 blev det mørkt, og vi ventede i Spænding et Par timer uden at see eller høre Noget. Det var en ubehagelig Venten; Sindet svingede stadig frem og tilbage mellem det Heroiske eller Martiale, som behøvedes til at modstaae et Overfald, og Nedstemning ved Tanken om, at vi mulig havde gjort saa store Anstalter uden Grund. Men henved Kl. 9 hørte vi Lyd af mange Mennesker, der kom hurtig, men i skjodesløs, uregelmæssig Marche. Vi kunde ikke see dem; men da jeg efter Lyden formodede dem nær Broen, raabte jeg til dem. De syntes overraskede ved at blive anraabte fra et Sted nedenfor Slottet, og medens Alt blev stille hinsides Floden, hørte vi et Par Mennesker komme imod os. De spurgte, hvem der var paa Veien. Der blev svarret: Slottets Besætning. De sagde: »Vi vide, at Slottet ingen Besætning har; vi ere komne for at tage Museet og Bibliotheket i Besiddelse;